

Titel: Kapitel X.

Citation: "Kapitel X.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e21266.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel X.

Retten Råd flagning er og Afgørelser.

Dette Kapitel adskiller sig kun på følgende Punkter fra det tilsvarende Kapitel i det tidligere Forflag:

I s 9§ er udtrykkelig udtalt, at dømme og Kendelser skulle afsiges i et Retsmøde, hvorhos deri Paragraffens Slutning er tilføjet en Bestemmelse om. at „Beslutninger" såvel som Kendelser af blot procesledende Beskaffenhed kunne omgøres af Retten, naar nye Oplysninger foreligge.

I § 97, 2det Stk., er tilføjet Ordene: „naar Begæring derom fremkommer inden Ankefristens Udløb, og efter at der er givet

Parterne og. deres Sagførere Lejlighed til at ytre sig derom".

Foruden den almindelige Bemærkning, at nærværende Kapitel ikke angår Nævningernes Afstemning og Kendelser — Reglerne derom findes i §§' 287 ff. — skal med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer følgende bemærkes:

§ 94.

Ordene i Slutningen af 1ste Stk. „forsåvidt det Modsatte ikke særlig er bestemt" sigte til § 300.

§ 95.

Udkastet har nærmest holdt sig til den nugældende Terminologi, forsåvidt som det benytter „Dom" i Betydning af den Afgørelse, hvorved Sagen bringes til Ende i den pågældende Instans, medens „Kendelse" i Reglen betegner en Afgørelse, efter hvis Afsigelse Proceduren fortsættes, jfr. dog §§ 228, 328, 360, 365, 2det Stykke, og 372. Som følge heraf vil der nu være Tale om dømme ved den dømmende Ret. derimod ikke ved Undersøgelsesretten (jfr. dog § 302). Udkastets Sondring mellem „Kendelser" og „Beslutninger" beror på, at de førstnævnte altid skulle ledsages af Grunde, de sidstnævnte kun. hvor sådant undtagelsesvis er foreskrevet (jfr. således § 157). I hvilke Tilfælde der er Grund til at forlange „Kendelse", kan ikke angives ved nogen almindelig Regel. Kun så meget kan siges i al Almindelighed, at der vil være Grund til at forlange Kendelse — altså en begrundet Beslutning — dels hvor der er Tale om afgørelse af opståede Tvistigheder, dels hvor der, selv uden saadan, er Tale om at anvende visse i private Personers Retsgoder væsentlig indgribende Midler til Opnåelse af Straffesagers Formål (s. Eks. Fængsling eller Ransagning). Dette stemmer baade med Forholdets Natur og den gældende Ret, og kræves tildels endog af grundlovmæssige Forskrifter.

Bestemmelsen i Slutningen af Paragraffen er optaget efter Forbilledet i N. L. § 168, og det kan i Tilslutning til en Note i Getz og Hagerups Udgave af denne bemærkes, at en Kendelse i een Retning godt kan være at anse som procesledende og således falde ind under den her omtalte Regel, samtidig med, at den i en anden Retning har en anden og og videre Betydning, der ikke påvirkes af dens Om« gørelse. Dette gælder f. Eks. om en Kendelse, hvorved det pålægges Nogen trods fremsat Indsigelse at vidne. Bliver Ved« kommendes Vidnesbyrd senere overflødig, f. Eks. på Grund af Tiltaltes Tilståelse,

må Retten kunne beslutte, at det ej kræves, skønt den usvækkede Kendelse endelig afgør Spørgsmålet

om Vidnepligten og for så vidt ej kan forandres af samme Ret. Omgørelse af en Kendelse må selvfølgelig ske ved ny Kendelse.

§ 96.

Tilfælde af den Art, hvortil denne Paragraf sigter, findes i §§ 58, 59, 63, 337, 345, 351, 363 og 365.

§ 97.

At Reglen om Berigtigers Tilblivelsesmåde og Forkyndelse i Slutningen af 2det Stk. ikke angår de i Paragraffens Begyndelse ommeldte Skrivfejl og lignende, har man søgt at give et skarpere Udiryk ved at sætte den Del af Paragraffen, der begynder med Ordene „Fremdeles kan..." som et selvstændigt Stykke.